

AZ ÉV KÖNYVE *DÍJAS SZERZŐ*
B O R S A B R O W N

A MATADOR 2.
SPANYOL TŰZ II.

álomgyár

B O R S A B R O W N

A MATADOR 2.

SPANYOL TŰZ II.

álomgyár

ÁLOMGYÁR KIADÓ
2024

Keresd a szerző novelláit:

<https://alomgyar.hu/konyvlista/novellak>

A szerzőtől az Álomgyár Kiadó gondozásában megjelent: *Maffia-*

trilógia, 2013–2015

A férj prostija, 2018

Gyalázat-sorozat 1–3., 2018–2019

Bogi és Buksi kalandjai – Egy barátság kezdete, 2019

Sapho 1–2., 2020 • *A szárd szikla*, 2020

Elit-sorozat 1–3., 2020–2021 • *Frontvonal*, 2020

Légy(ott) Isztambulban, 2021

Sava-Borsa szakácskönyv, 2021

Az Arab-sorozat 1–7., 2015–2022

Párban Nápolyban, 2022 • *Álszemérem*, 2022

Célzott gondolatok, 2022 • *Védelem*, 2023

The Arab, 2023

Bajban Dubajban, 2023

Misszió, 2023

Író leszel, 2024

A matador (Spanyol tűz 1.), 2024

Maffia trilógia 1-3. – javított, bővített kiadás, 2024

Szenvedély Sevillában, 2024

Copyright © Borsa Brown, 2024

Hungarian edition © Álomgyár Kiadó, 2024

Minden jog fenntartva!

Borítóterv: Fehér Zsanett
A fedél Koppányi Lilla munkája.
Szerkesztette: Kalocsai Judit
Korrektor: Ábrahám Viktória
Tördelés: Dubecz Adrienn

Álomgyár Kiadó, Budapest, 2024
Felelős kiadó: Nagypál Viktor
Elérhetőségeink:

+36 1 770 7890

admin@alomgyar.hu • www.alomgyar.hu
www.facebook.com/alomgyar
instagram.com/alomgyarkiado

Elektronikus változat
Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-963-6830-05-2

A harci bika bármilyen dalhoz, festményhez
vagy költészethez méltó.

1. FEJEZET

Nyár vége volt. Egy forró nyár vége. Kevesen vettek részt a szünet idejében az akadémiai képzésen, de ezt José nem bánta. Már is jó kapcsolatot épített ki a trénerekkel, és imádta a közeget, amiben mozgott.

Amikor feltették a kérdést a tanulóknak, hogy ugye az évkezdés előtt mindenki hazamegy-e egy hétre, ő csak bátortalanul bólintott, mivel mindenki más igennel felelt.

Mit mondhatott volna?

Hogy az, aki ideküldte, nem örülne neki, ha hazatérne?

Aggódott...

Vagy sokkal inkább félt...

Mint valami gyáva kis nyuszi, megírta levélben az anyjának és az apjának is, hogy egy hétre hazamegy, mintha abban reménykedne, hogy az apja majd felkészíti Rubent arra, hogy ő ismét otthon zavarja majd a vizet.

Rosa...

Neki is megírta...

Mivel Ruben felszólította, hogy változtassa meg a telefonszámát, attól félt, hogy a Casillas-birtok feje megfigyeli a lányát, ezért sem cseten, sem más módon nem mert szerelmének üzeni. Húgának címezte a levelet, és arra kérte Helenát, hogy juttassa el Rosának, csakúgy, ahogy azt legutóbb tette. Testvére azt állította, hogy átadta az irományt az említett

lánynak, ám Josénak nem érkezett válasz.

Talán tart tőle, hogy lebukik...

Ilyesmikkel próbálta magát vigasztalni, de a zsigerei mélyén egészen mást érzett. Olyasmit, ami az embert csak akkor önti el, ha elveszített valakit, akiről még nem is tudja, hogy elveszítette. Mások talán megérzésnek hívják, de José nem tudta megnevezni. Nem tudta kifejezni. Ha megkérdezték volna tőle, hogy mit érez, egy vállrándításra futotta volna tőle, nem többre. És ez nem holmi nemtörődömség volt a részéről, hanem elkeseredettség és hitetlenség, mert jól emlékezett még azokra a pillanatokra, amikor ők ketten egymás szemébe néztek, és azt ígérték a másiknak, hogy „örökre”.

Hol az örökre?

Meddig tart az örökre?

Létezik úgy az „örökre”, hogy nem része a jelennek?

Úgy érezte, beleőrül ebbe az egészbe, és ahogy a napok teltek, már nem is bánta, hogy haza kell látogatnia.

Szóljon Ruben Casillas, amit csak akar, de ő Rosa szemébe fog nézni!

Talán nem is akart igazán többet. Persze, vágyott a lány testére, a csókjaira, minden porcikájára... Nevetve akart vele szeretkezni, szenvedélyesen ölelkezni, és elmélyülten beszélgetni. Felidézte a hangját és az illatát magában. De amit a legjobban akart, az egy pillantás volt. Egy üzenet a tekintetük által, mert gyerekkoruk óta értették ők ezt egymás között. Ez volt az egyetlen, amibe más nem kapcsolódhatott vagy avatkozhatott bele. Nem viselkedhettek úgy, ahogy akartak. Nem tehették azt, amit akartak. Nem mondhatták mások előtt

azt, amit akartak. De bárki is volt jelen, bármi is történt, az egymásra vetülő pillantásuk mindig üzent a másiknak, többet ért minden szónál vagy levélnél.

Nem akart megváltozni, de egyre inkább érezte magában a keserűséget. Haragudott mindenkire... És ez a harag különösképpen fájt, mert olyanok ellen irányult, akiket a legjobban szeretett. Ott volt közöttük Rosa is...

– Gondolkodtál már azon, hogy egyszer innen néz majd minket a közönség? – szegezte Josénak a kérdést Luis, aki a legjobb barátjává vált az akadémián.

– Hülye kérdés. Persze.

Végigvezette a szemét az arénán. A madridi Las Ventas nézőterén ültek, mert az akadémia diákjai itt gyakorolhattak. Jól emlékezett arra a napra, amikor először besétált ide. Szájtátva bámulta álmainak helyszínét, és csak azért nem sírta el magát, mert mások is voltak körülötte.

Sok minden történt azóta, de ez a sok minden úgy történt, hogy José mégis azt érezte, az élete csak egy helyben áll, és a szíve is megszűnt dobogni. Az álmai még motiválták, de kezdett sokkal nagyobb haragot érezni maga iránt, mint más iránt. Eleinte természetesen Rubenre neheztelt, de lassan kikopott mindez belőle. Talán csak belefásult abba, hogy valakit hibáztatnia kelljen majd a döntéseiért egy életen át.

– Szerinted mikor jön el a mi időnk?

José kissé elmosolyodott. Kedvelte Luist, főképp, amiért az fiatal kora ellenére is sokkal érettebben viselkedett, mint a többi srác az akadémián. Még nem ismert mindenkit, hiszen a nyári szünetet kevesen töltötték itt. Igazából csak azok, akik

nagyon eltökéltek vagy a többiekénél módosabbak voltak. Hitt benne, hogy azok, akik még a nyarukat is erre áldozták, és most a forró hetek alatt összekovácsolódtak, örökre kitartanak egymás mellett. Az aréna melege úgy égette össze a kis csapatot, mint a forrasztópálca. Nem rivalizáltak egymással, mintha tudták volna a fiatal elméjükkel is, hogy itt nincs ellenség. Tulajdonképpen még a bika sem az. Túl kell élni, naggyá kell válni, pénzt kell keresni... Ehhez senki más nem segíthet hozzá, csak te magadat, ugyanúgy, ahogy elgáncsolni sem lehet másokat, mert a tehetség előbb-utóbb utat tör magának.

– Azt mondják, hogy a jövőt mindig a jelenben írjuk. Ha ebből indulunk ki, akkor már most a „mi időnk” van.

Egymás felé fordultak, majd egy ideig komoran meredtek a másik szemébe.

Luis felnézett Joséra. Nemcsak azért, mert az pár hónappal idősebb és egy egész fejjel magasabb volt nála, hanem azért is, mert hatalmas áldozatot hozott az álmaiért. Luis volt az egyetlen, aki tudott Rosáról és mindarról, ami Rondában történt.

– Jó, de tudod, mire gondoltam...

– Naná. – Újra a medios felé fordult, ahol a többiek gyakoroltak. – Szerintem akkor állunk majd ott, amikor eljön a mi bikánk.

– A mi bikánk?

– Miért? Szerinted csak nekünk jön el az időnk? A bikának nem? Meg van ez írva, Luis. A Jóisten már tudja, hogy melyik bikát küldi majd veled az arénába. Ki tudja? Lehet, hogy még meg sem született.

Felnevetett, amikor látta, hogy Luis milyen arcot vág, hiszen az még több mint három év várakozást jelentene.

– Marha vicces vagy! – vigyorgott Luis is.

Pedig José nem viccnek szánta.

– Szerintem hamarosan megtörténik – suttogta José. Elfogadta, hogy Luisnak mindig kell valami megerősítés, és mivel a barátja volt, meg is adta neki. – Csak álljunk rá készen.

Josének hiányzott Domingo. Eleinte szégyellte magát, amiért Luisszal barátkozik, mert úgy tűnt, számára a fiú csak pótlék, de aztán rájött, hogy valójában igenis közel áll hozzá. A közös álmok egyfajta hidat kovácsoltak közöttük, ők pedig egyre közelebb sétáltak egymáshoz ezen a hídon.

– Azért jó lesz kicsit hazamenni, nem? – Luis hirtelen váltott témát, mintha mégsem akarna beszélni arról a bizonyos pillanatról. José már többször érezte rajta ezt a különös fordulatot, úgy vélte, a fiúban mélyen félelem lapul.

– De. – Ő nem így érezte, de nem látta értelmét elmondani az igazat.

– Gondolom, annak is örülsz, hogy találkozhatsz vele.

Luis Rosára célzott, José pedig bólintott. Az újdonsült barát már megszokta, hogy José csak akkor és úgy beszél bizonyos dolgokról, ha úgy tartja kedve. Nem az a tipikus barát volt, aki mindent megoszt a másikkal. Luis magának valónak látta, mégis kedvelte, és nagyon is különlegesnek érezte magát, amiért José barátkozik vele.

– Szerintem menjünk. Még ki is kell takarítanunk a szobát.

Luis felnevetett, pontosan ez volt jellemző Joséra. A mester utasítása mindig szent volt a számára, márpedig ő ukázba adta,

hogy mielőtt elutaznak, takarítsanak ki mindent, húzzák le az ágyneműjüket, a hűtőket pedig ürítsék ki.

Holnap hajnalban útra kelnek. Luis Valenciából származik, mindketten vonattal indulnak majd haza.

– Néha egyébként úgy érzem, mintha egy katonai kiképzőtáborban lennénk – motyogta Luis, miközben leporolta a nadrágját.

José nem érezte sehogy, mert amikor idekerült, nem is voltak elvárásai. Túl hirtelen és gyorsan történt minden ahhoz, hogy akármire is számítsen. Ráadásul ő otthon is sokat dolgozott, nem volt rendetlen, megszokta, hogy korán kel, és azt is, hogy a munka-szorgalom-tanulás hármasa sosem vihet hátrafelé, csakis előre. Vannak az életben dolgok, amik egyszerűen nem sühetnek el másként. Ha valaki beletesz mindent, nem sajnálja az idejét és az energiáját, kitartó, akkor kizárt, hogy ne kapjon gázt a motorja az emelkedőn. Néha megakadhat, lassíthat, de akkor is előbb-utóbb araszolni kezd fölfelé.

– Hát, lehet, hogy kadétképzőbe kellett volna menned!

– Úgy nézek ki, mint aki arra termett?

José megcsóválta a fejét. Nem, Luis egyértelműen nem katonáalkat. Alacsony volt, vézna, és bár fürge, de lusta is. José még egyszer sem merte megkérdezni őt, hogy önszántából van-e itt, vagy esetleg szülői nyomásra.

– Nem. Te matadornak születtél.

– Te, José, úgy érzem, most gúnyolódsz.

Egyszerre nevettek fel, majd szó nélkül elindultak lefelé a lépcsősoron, hogy visszatérjenek a kollégiumba, és összepakoljanak.

2. FEJEZET

Rosa behúzta a méretes sporttáskán a cipzárt, majd hosszan bámulta. Az elmúlt két hónapban elbizonytalanodott párszor, de újra és újra felidézte mindazt, amit érzett, amikor elolvasta José levelét. Még most is megríkatta...

Szét akarta tépni, el akarta égetni, helyette azonban naponta végigböngészte, és már-már üvölteni tudott volna dühében. Olyannyira bántotta a dolog, hogy képes volt minden mást háttérbe szorítani. Néha kegyetlennek érezte magát, de mivel a szíve darabokban hevert, joggal érezhette azt is, hogy ő az, akit mélységesen megaláztak.

Leült az ágya szélére. Amikor kinyílt a szobája ajtaja, összerezsent.

– Kész vagy, Rosa? – kérdezte Gabriella kedvesen, de lánya ábrázatát látva beljebb lépett. Sajnálta a gyermekét... Sajnálta, mert látta, hogy az szenved, még ha nem is adott neki hangot. Rosa nemcsak hangos szóval volt képes az ember elemébe vágni, hanem a hallgatásával is. Mert ő úgy tudott hallgatni, hogy a körülötte élők semmi másra nem tudtak gondolni és koncentrálni, csak a némaságára. – Minden oké?

Rosa bólintott, de a tekintete hívogatta az anyját. Néha úgy érezte, talán az édesanyjának őszintén elmondhatná... Azt, hogy megmérgezi az egész létét a gyűlölet, amit José iránt érez, és megédesíti az egész mindenséget az a szerelem, ami átjárja, ha

a fiúra gondol.

Talán az anyja értené...

Talán egy anya értené...

– Túl sok az a két hét... Alig fért bele a cuccom a táskába... –
nyögte végül.

– Azt hittem, örülsz, hogy nyaralni megyünk.

– Örülök.

– Pedig olyan arcot vágasz, mint akit kivégzésre visznek.

Mindketten elmosolyodtak. Rosa viccesnek tartotta, hogy az ő kifinomult anyja ilyen megjegyzésekkel próbálja felvidítani őt. Felnézett az anyjára a kitartásáért, és mert mindig nyitott szívvel közeledett az apjához, Rubenhez, vagy hozzá. Mind az apja, mind ő megengedhették maguknak azt, hogy megsértődjenek, vagy szótlansággal büntessenek, de Gabriella sosem játszott ilyet. Rosa egyre inkább átlátta, hogy a bensője az apjára hasonlít. Eleinte örült ennek, hiszen kitartást, büszkeséget és elszántságot örökölt, de újabban szeretett volna olyan lenni, mint az anyja. Gyengéd, megbocsátó...

– Hazajön, igaz?

Nem bírta magában tartani a kérdést. Átlátszóan szánalmas volt, ahogy az apja előállt azzal, hogy két hétre elutaznak Málagára, a tengerpartra, mert az egyik ismerősük odaadta a nyaralóját. Rosa a dolgok mögé látott, tudta, az apja azért viszi el őt a birtokról, mert José hazajön.

– Kicsoda?

Gabriella leült mellé, próbálta még több szóra bírni. Szerette volna, ha Rosa mindent elmond neki, reménykedett benne, hogy sikerül a gyermekével olyan kapcsolatot kiépítenie, ami

kielégítő mindkettőjüknek. Türelmes volt, de aggódott is. Ruben mellett megtanulta, milyenek azok az emberek, akik a saját szabályaik szerint élnek, csak ezt nehéz volt elfogadnia a lánya esetében.

– Jaj, anya! Tudod, kire gondolok!

– Ki sem mondod a nevét?

– Azt hiszed, fáj kimondanom a nevét? José! José, José, José...

Hányszor mondjam ki?

Gabriella keserűen elmosolyodott, de a könnyeit is alig bírta visszatartani. Egy szülőnek borzasztó látni, ha a gyermeke szenved, és abban, ahogy Rosa kimondta José nevét, annyi keserűség és gyötrellem bújt meg.

– Még mindig nem árulod el, mit írt abban a levélben?

– Miért lenne fontos?

– Mert azóta másként beszélsz róla.

Rosa senkinek sem mutatta meg a levelet, amit akkor Helena odaadott neki.

– Nem része az életemnek. Hogy kéne róla beszélnem?

– Jaj, Rosa... Azt hiszed, csak a jelen része az életünknek? Csak abban léteünk? A múlt ugyanolyan fontos. Tudsz belőle táplálkozni és...

– Én nem akarok és nem fogok belőle táplálkozni! – csattant fel a lány, mert úgy érezte, az anyja mentegei Josét.

Hát senki sem érti őt meg?

Hát senki sem érti, hogy José már megint cserben hagyta őt?

Gabriella lágyan megfogta gyermeke kezét. Félve tette fel a kérdést, de itt volt az ideje.

– Szereted? – Rosa annyira meglepődött, hogy nem tudott

hirtelen válaszolni. – Vagy szeretted?

– A legjobb barátom... volt...

Gabriella megcsóválta a fejét.

– Tudod, Rosa, néha megkönnyebbül az ember attól, ha őszinte. Ha felvállalja mindazt, amiben él. Ha beszél az érzéseiről... – Kereste a lánya tekintetét, aki nem fordult el. – Két ember biztosan van a világon, akiknek bármit elmondhatsz, mert sosem nevetnek ki vagy vetnek meg, és mindig az a legfontosabb számukra, hogy te boldog legyél. Ha fájdalmas napjaid lesznek, ők mindent megtesznek, hogy felvidítsanak. Ha boldog vagy, veled nevetnek... Sosem irigylik majd tőled a derűt, a sikert... – Rosa nagyot nyelt, de nem szólt közbe. – Apád és én.

Elvezette a tekintetét az anyja mellett, miközben elmélázott az utóbbi hónapokon.

Az apja bünteti. Nem táncolhat, ráadásul szemmel láthatóan örül annak, hogy ő és José már ég és föld. Sutba dobja mindazt, amit gondol a bikaviadalokról és az állatvédelemről... Nem érdekli, hogy este mindig könnyek között hajtja álomra a fejét, amiért nem táncolhat.

– Inkább csak te, anya...

– Dehogy! Apád szeretetét sose kérdőjelezd meg! Csak ő más...

Rosa érezte, ahogy elszorul a toroka.

Milyen igaz.

Hiszen ő most hogy viszonyul Joséhoz?

Pedig szereti.

Szereti tiszta szívből, és mégsem tudja szeretni teljes odaadással.

Vannak emberek, akik mindig azt bántják leginkább, akit a

legjobban szeretnek.

– Megkeseríti az életemet. Azt hiszi, azért, mert elvisz a partra két hétre, minden rendbe jön.

– Mert talán így is van. – Az anyja kivárt, majd kissé megszorította a lánya kezét. – Mi lenne, ha úgy fognád ezt fel, mint egy lehetőséget? Ha itthon vagyunk, apád folyton ügyeket intéz, keveset van veled. Most két hétig együtt leszünk, lesz rá alkalmad, hogy beszéljess vele, és elmondd, mennyire fontos neked a tánc.

– Ezt azonnal megtettem, amikor meghozta a döntését. Rám se hederített.

– Jaj, gyermekem! Meg kell tanulnod, hogy ilyen esetben mindig van egy szövetségese.

– Te?

– Nem. Az idő. Sőt... Van még egy cinkosod, azt úgy hívják, hogy szeretet. – Rosa összeráncolta a homlokát, ezért folytatta. – Az idő, amikor kézen fogja a szeretetet, mindig messzire tudja üldözni a dühöt vagy a bosszúvágyat.

*Néha egészen érzékenyen, de sokatmondóan beszél az anyja...
Néha talán tényleg támaszkodhatna rá...*

– Igen... Talán tényleg szerettem... – szaladt ki a száján. – De már vége – folytatta gyorsan tiltakozva. – Meg ő már messze van, így nem mindegy?

Gabriella felismerte, hogy a lánya ismét Joséről beszél. A lelke bukfenceket vetett örömeiben, hogy végre megnyílt előtte a lánya, de tudta, most nem lehet erőszakos, hálásnak kell lennie azért is, hogy ilyen keveset megoszt vele.

– A szerelem nincs térhez és időhöz kötve.

Egymás tekintetébe merültek, Rosa érezte, ahogy lúdbőrössé válik. Az emlékek magukkal sodorták. Érintések, csókok, egy nem létező zene, aminek ütemére táncoltak... Szavak, pillantások...

Az anyjának igaza van. Nincs itt idő, sem tér, csak az érzés, ő és José.

De nem lehet...

Megbántotta, és másodszor árulta el...

– Ha ő is szeretett volna, sosem megy el.

Gabriella torka elszorult. José nem hibázott, csak a családját próbálta védeni, de ezt nem mondhatta el Rosának, mert akkor ők mint szülők veszítik el a gyermeküket.

– Nem vetheted meg őt azért, mert küzd az álmaiért.

– Undorító álmok...

– Az állatvédelem miatt?

– Mindegy...

– A szerelem abból is áll, hogy elfogadod és támogatod a másikat. Hiszen José is eljárt veled táncolni, és elfogadta, hogy te táncosnő akarsz lenni.

– Nem! Ő hazudott. Elhitette velem, hogy együtt váltjuk majd valóra az álmaimat.

– Rosa! Még kicsik voltatok. Most azonban már kész nő vagy, ő pedig kész férfi. Már mindketten megtanultatok harcolni magatokért, kifejezni az érzéseiteket és őszintén beszélni. Nem tudom, mit írt neked José abban a levélben, de abban biztos vagyok, hogy minden szava őszinte volt, és szívből jött.

Mit ér vele?

Mihez kezdhetne a szavakkal?

– Mit érnek a szavak, ha az ember azok ellen cselekszik?

Gabriella olykor elgondolkodott azon, hogy voltaképpen nem is ismeri a lányát. Átlátta a gyermeki és lázadó énjét, de nem ismerte az érzelmes, felnőtt nőt.

– José sosem tudna téged bántani. Bármit is tett, azt okkal tette. Ha ebben nem bízol, ha ezt nem hiszed el, akkor ez nem szerelem, Rosa.

A lány felpattant, nem tudta, mi dühíti jobban. Az, hogy az anyja a védelmébe vette a fiút, vagy az, hogy megkérdőjelezi az ő érzéseit.

Honnan veszi az anyja ehhez a bátorságot?

Honnan veszi bárki is a bátorságot ahhoz, hogy megmondja, ő, Rosa Casillas mit érez?

– Akkor nem az! Nem is baj, ha így van. Nem igaz? – Az anyja felé pördült, a tekintete keresztüldöfte Gabriellát. A nő egy pillanatra felismerte benne a férje, Ruben átható tekintetét. – Végül is ti ennek örültök, nem?

– Hogy érted?

– Na mégis? Talán kislányként még nem értettem, de mára azért átlátom, hogy nem örülnétek neki, ha egy egyszerű fiúval hozna össze a sors.

– Ne viccelj! Semmi bajunk nincs Joséval.

– Csak tűnjön el a közelemből, igaz?

Gabriella próbált érvelni, de nagyon nehezebbre esett, hiszen a lánya alaposan belegyalogolt az igazságba.

Alapulhat a szeretetük hazugságon?

Nem... Még nem mondhat semmit.

Rosa fiatal, túl heves, nem értené meg az apja döntését.

– Túlmisztifikálsz. Itt egyszerűen nem válhat valóra mindaz, amiről álmodsz, mert itt nincs matadoriskola.

– Én is többre vihetném Madridban, de soha nem jutott eszembe elhagyni Rondát, mert nem jutott eszembe elhagyni Josét! – Gabriella gyomra görcsbe rándult, aminek két oka is volt. Az egyik, hogy a lánya végre mindenféle mellébeszélés nélkül elismerte, hogy szereti a fiút, a másik pedig, hogy fájdalom járta át, amiért Rosa úgy fogalmazott, „sosem hagyná el Josét”. Mennyire szívesen hallaná azt a gyermeke szájából, hogy „sosem hagynám el a szüleimet”! „Sosem hagynálak el téged, anya.”

De ez az élet rendje.

A szótlansága és a döbbenete arra készítette Rosát, hogy folytassa.

– Minden álmot valóra lehet váltani bárhol. Azt mondtad, a szerelem nincs térhez és időhöz kötve. Az álmok talán vannak?

Hogy szálljon vitába a lányával?

Hogy szálljon vitába egy olyan kijelentéssel, ami csak előrébb viheti a gyermekét?

Tetszettek neki Rosa gondolatai, mert túlmutattak a korán.

– Nem tudom, Rosa... – suttogta. – Én feladtam az álmaimat... Nem tudom, hogy bárhol valóra válthattam-e volna... Vagy bárkivel...

Gabriella nyelt egyet, majd megköszöri a torkát. Kissé lejjebb billentette a fejét, kerülte a lánya fürkészését. Szégyent érzett, amiért egy pillanatra így elbizonytalanodott mindabban, ami körülveszi, és amiatt is, hogy a lánya furcsa tekintettel méregeti. Nem elismerően, inkább hitetlenkedve. Mintha azt

kérdezné: „De hogy tehetted? Hogy adhattad fel?”

– Mit adtál fel? – kérdezett vissza Rosa halkán. – Mik voltak az álmaid?

– Nem fontos – állt fel az anyja is. Még őt is meglepte, hogy a kitárulkozása mennyire lenyugtatta a lányát. Rosa immár nem dühöngött, érdeklődővé vált. – Lassan indulunk. Még gyorsan megiszom egy kávét.

– Ha nem mondd meg, hogy mit adtál fel, akkor azt azért elárulod, hogy miért adtad fel?

Gabriella zavarba jött. Boldog életet élt, ha most úgy állítja be ezt a dolgot, hogy a házassága miatt feneklett meg a karrierje, azzal rossz fényt vetne Rubenre. Ráadásul kicsit árnyaltabb is a dolog, hiszen a saját vágyai utáni sóvárgás csak most lett úrrá rajta, hogy a lánya egyre nagyobb lett, és rá egyre kevesebb szükség volt. A birtok is szárnyalt, a férjének sem kellett már a támogatása.

– Jaj, Rosa. Néha túl nagy jelentőséget tulajdonítasz szavaknak. Na megyek...

Az ajtóhoz sétált, a lánya nem szólt semmit. Ismerte Rosát, ha tudni akar valamit, nem tágít. Amikor a kilincsre tette a kezét, be is igazolódott mindez, mert a lány halkán megjegyezte: – Apa és a bikafarm... Ugye? – Gabriella lassan fordult meg. – Ugyanaz a két dolog keseríti meg az életedet és veszi el az álmaidat, mint nekem.

– Nem, Rosa. Apád és te vagytok a legcsodálatosabb dolog az életemben. Senki sem felelős azért, ha hátat fordítasz a vágyaidnak, csak te magad. A farm pedig... – tárta szét a kezét, mintha azt jelezné, hogy ugyan mit is mondhatna róla. –

Kevesen olyan szerencsések, hogy teljes anyagi biztonságban élhetnek. Ráadásul megadta nekem a lehetőségét annak, hogy a legtöbb időt töltssem a családommal. Félreértettél.

Rosa bólintott. Érezte, hogy az anyja őszintén beszél, de tudta, hogy valami még van a felszín alatt.

– Igen, biztos – hagyta mégis annyiban. A táskájára nézett, majd elmosolyodott. – Talán még egy bikinit beteszek. Mit gondolsz, belefér?

– Szerintem, ha kicipzározod, vissza már nem húzod – nevetett fel Gabriella, és Rosa vele kacagott.

* * *

– Mindjárt jön – mondta Gabriella Rubennek, miközben átadta a táskáját a sofőrnek, aki berakta a csomagtartóba.

– Hihetetlen, hogy rá kell várni. Mégis mivel nem tudott elkészülni? A sminkjével?

– Hagyd abba, Ruben! – Az apa nehezen viselte, hogy az elmúlt két hónapban ekkora változáson ment keresztül a lánya. Egyre inkább kihívó ruhákat öltött magára, és nagyon is határozottan hangsúlyozta formás idomait. Amikor Rosa az egyik reggelen vörös rúzzsal jelent meg, visszazavarta a szobájába, és érezte, lesznek még emiatt konfliktusok. – Egyébként is átlát ezen az egészen.

– Mármint?

– Tudja, hogy azért megyünk most nyaralni a nyári szünet utolsó két hetében, mert José hazajön.

– Szóval tartják a kapcsolatot...

– Nem. Egyáltalán nem. Gyűlöli Josét...

Ruben keresztbe fonta a karját, és a csípőjét az autónak döntötte. Gabriella nem akart tudomást venni róla, de mintha egy halvány mosoly mégis átszaladt volna az arcán.

– Na! Ez érdekes.

– Nincs miért örvendezned ezen, ugyanis a lányod jelenleg egy megkeseredett lélek.

– Jesszusom, Gabriella! Még pár hét, és hidegen hagyja majd az a fiú. Te is tudod, hogy megy ez.

Gabriella csak nagyon nehezen fogta vissza magát.

– Nem! – nézett a férje szemébe. – Hogy megy? Elmesélnéd?

Ruben összeráncolta a homlokát. Ahogy Rosa növekedett, közöttük is egyre több lett a feszültség. Gabriella szívvel nevelt, Ruben pedig leginkább ésszel, és ez a kettősség ki is hozta a konfliktusokat.

– Most mi van? Szeretlek, Gab... Te és Rosa vagytok a mindenem. De egy tinédzser szerelmi bánata jön, aztán megy. Mit kéne tennem? Megoldottam. Túl lesz rajta ő is, és José is! – Az asszony csak bólintott, tudta, Rubentől nem számíthat túl nagy empátiára. – Egyébként, ha már beszélgettél vele... Mondott arról valamit?

– Miről?

– Hát, hogy ő és José...

Gabriella elmosolyodott. Ő már rég tudta az igazságot, noha nincs rá bizonyítéka, számára ez nem volt kérdés. Csak azért nem idegeskedett, mert José már messze volt, ő maga pedig titokban jegyzetelte a noteszában, hogy a lánya mikor menstruál.

– Ez kérdés a számodra?

– Hogy érted?

– Azt mondtad, a szerelmi bánat jön és megy. Nagyon jól informált vagy abban, miként történnek a dolgok. Pont ebben nem vagy biztos? Szerinted mit csinálnak a szerelmesek? Bámulják egymást a végtelenségig?

– Szívem, ne idegesíts fel!

– Nincs ezen mit idegeskedni.

Arra számított, hogy a férje kikel majd magából, szentséggel, talán még össze is vesznek, ám a férfi ábrázata inkább csak fájdalmat tükrözött.

– Talán nem is akarok erről tudni.

– Mindig mindent a kezekben akarsz tartani, de erről nem akarsz tudni? Mitől félsz, Ruben? Ha lerázod mindazt magadról, ami a lányunkkal kapcsolatos, akkor menekülni fog a közeledből.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Engedd, hogy táncoljon! – sziszegte felé Gabriella. – Két hónapon keresztül demonstráltad, hogy rendelkez az élete felett. Úgy, ahogy másoké felett is... – tette hozzá halkabban egyfajta szemrehányásként. Gabriella eddigre már kifejezetten neheztelt Rubenre amiatt, amit tett, és ezzel kapcsolatban csak nagyon nehezen fogta vissza magát. – Elég volt! A mi feladatunk, hogy megkönnyítsük és bearanyozzuk az életét, nem pedig, hogy megnehezítsük.

A férfi felsóhajtott, majd bólintott.

– Egyébként is ez volt a tervem. Mondtam neked, hogy idővel engedek. De még szeretnék majd vele beszélgetni.

– Ideje.

– Ez most megint szemrehányás?

– Régen beszélgettél már vele. Vitáztok, veszekedtek, dühöngtök. De most a beszélgetéseknek van itt az ideje, Ruben. A gyermekünk a felnőtté válás küszöbén áll, és rajtunk is múlik, hogy később hátranéz-e, vagy átlép felettünk.

Folytatta volna még, de Rosa kisétált a bejárati ajtón. Rövid sportnadrágot viselt, és apró trikót. A haját a feje búbjára tornyozta, a fülében pedig hatalmas karika-fülbevaló lógott. Telitalpú szandálja magasabbnak mutatta őt. Ruben végigmérte a lányát.

Nő. Kétségtelen.

A kisugárzása, a mozdulatai... Már nem egy gyermek jött vele szemben, hanem egy fiatal nő.

Miért fáj ez neki annyira?

Rosa kedvesen a sofőrre mosolygott, amikor az átvette tőle a táskát. Végül az apjára nézve suttozta: – Bocs. Még átpakoltam a táskát...

Kinyitotta a hátsó ajtót, ám Ruben megszólalt.

– Nem ülsz előre? – Mindenki kivárt, ezért folytatta. – Én vezetek. Anyád meg úgyis szeret olvasni... Hátul ellesz.

Rosa először a sofőrre nézett, aki egy bólintással jelezte, hogy ő most valóban nem tart velük, csupán a bepakolásban segédkezett. Ezután a tekintete átcsúszott az anyjára, aki felemelte a kicsi szalmatáskáját, mutatva, hogy ott van benne a könyve. Végül az apját vette célba.

– Én zenét akarok hallgatni.

Ruben kinyitotta az első ajtót Rosa előtt, eldöntve a dolgot.

– Nos, majd igyekszem olyan zenét keresni a rádióban, ami mindnyájunk igényeit kielégíti, így nem kell bedugnod a füled. – Ruben Casillas olyan mosolyt engedett el, amivel csak ritkán találkozik az ember. Őszinte volt, és valóban szeretetteljes. – Hölgyem?

Gabriella szívét melegség járta át, amikor látta, hogy a lányuk visszamosolyog az apjára.

Talán még minden rendbe jöhet.

Talán a szeretet erősebb lesz mindennél.

– Hát jó! – ült be előre Rosa.

Ruben a feleségére kacsintott, Gabriella pedig, annak ellenére, hogy a szerelme még mindig lángolt a férje iránt, úgy érezte, most újra fellobban, és hevesebb tűzzel kezd égni benne.

3. FEJEZET

José fáradtan, mégis felvértezve lépett le a vonatról, majd elindult a parkolóba, ahol a tervek szerint az apja várta. Alvaro nemrég hívta őt telefonon, de a fiú kérte, hogy ne menjen elé a peronra, nincs sok cucca, fölösleges lenne, odatalál a kocsihoz egymaga is.

Valóban nem volt sok holmija.

Mivel a kollégiumban mostak is rájuk, így csak pár könyvet tett be magának, és a kedvenc tusfürdőjét. Azt is csak azért, mert az illata Rosára emlékeztette, ugyanis akkor is azzal tisztálkodott, amikor találkájuk volt kint az istállóknál. Ahányszor felpattintotta a tetejét a vízszugár alatt, Rosa jutott eszébe róla.

Az ő Rosája.

És hamarosan találkoznak.

Elég volt ez az aprócska gondolat ahhoz, hogy úgy érezze, rögvest kibújik a bőréből. Tudta, hogy nincs minden rendben közte és a lány között, hiszen az elmúlt időszakban nem próbált vele kapcsolatba lépni, de abban bízott, hogy a személyes találkozásuk majd ledönt minden akadályt, ami a szerelmük előtt tornyosul.

Felfedezte a poros terepjárót, ami előtt az apja álldogált. Mivel Alvaro még nem vette észre őt, akadt pár másodperce, hogy kezdjen azzal az érzéssel valamit, ami átjárja. Mindennap

realizálta magában, hogy hiányzik neki Rosa és a családja, hiányzik a birtok, sőt még a barátja, Domingo is, de ekkor belesajdult ebbe az egészbe a szíve. Az az apa állt előtte, akivel az utóbbi időben nem volt felhőtlen a viszonya... De mégis az apja volt... Az ember, aki mindenben utat mutatott neki, és ő két hónap különélés után már kapiskálta, hogy az az út nem olyan rossz. Ahogy teltek a hetek, úgy változott meg a véleménye az apjáról és az anyjáról. Míg régen kissé zavarta az egyszerűségük és beletörődésük az élet nehézségeibe, mára megértette, hogy mit miért tesznek. Talán alakulhatott volna másképp is, de így is szerencsés volt, amiért szeretetteljes közegben cseperedhetett.

Mindig is az fájt neki a legjobban, hogy az apja nem dicséri őt, és nem bátorítja. Aztán egyszer, ahogy a kollégiumi ágyán feküdt, felidézte azokat a pillantásokat, amikkel az apja olykor méltatta. Benne volt abban minden: büszkeség, szeretet, elismerés, nógatás... Nem, szavakkal valóban nem dicsérte, de néma gesztusokkal annál inkább. Olyanokkal, amiket senki más nem fedezhetett fel, csak az, akinek szánták. De ahhoz, hogy José meglelje, megértse ezeket a dolgokat, két hónapot távol kellett lennie a családjától.

Amikor találkozott a pillantásuk, mindketten elmosolyodtak.

Az apja és egy mosoly...

Milyen ritka páros.

Josét pedig már-már boldogság járta át, amiért az ő szimpla jelenléte így meghatja az apját.

– Nahát! – tárta szét a karját Alvaro. – És pontos volt a vonat.

José megölelte őt. Ugyanaz az érzés járta át, mint a

búcsújukkor, ő pedig értékelte ezt a pillanatot, mert tudta, hogy náluk csak a búcsúzások és az újratalálkozások hozzák el ezt, a hétköznapokban nem léteznek.

– Igen, pontos... – suttogta José. – Hola, apa!

– Hola, fiam!

Fiam. Milyen sokat jelentett most ez a szó.

Az idősebb Suárez megpaskolta gyermeke vállát.

– Ejnye, na! Csak az edzés meg az étel? Olyan kemény lettél, mint Alejandro másnapos lepénye. – Mindketten felnevettek, Joséban pedig ekkor tudatosult, hogy voltaképpen mindenki, de mindenki hiányzott neki. Igen, még Alejandro is, akivel nem volt különösebben bensőséges viszonya. – Micsoda izmok...

– Túlzol. Csak régen láttál.

– Na! Majd meglátjuk, mit mond anyád. Így is percekig kellett őt kérlelnem, hogy maradjon otthon, és inkább az ételről gondoskodjon. – Alvaro ismét elmosolyodott, José úgy érezte, már ezért érdemes volt hazajönnie. – A kedvencedet főzi.

Kivette fia kezéből a táskát, hogy bedobja a kocsiba, José pedig csak mozdulatlanul bámult maga elé.

„A kedvencedet főzi.”

De José nem tudta, hogy mi az...

Mi az ő kedvence?

Mindent imádott, amit az anyja készített, és nem emlékezett rá, hogy valaha is azt mondta volna valamire, hogy a „kedvence”.

Elszorult a torka a felismeréstől.

Az anyja annyira szereti és olyan jól ismeri, hogy még azt is jobban tudja, mi az ő kedvenc étele.

– Idefagyta, gyerek? Pedig vagy harmincöt fok van! – Alvaro felnevetett, José nem is ismert rá.

Egyszerű oka volt az apja jókedvének. Boldoggá tette őt az, hogy a fia hazajön. Nemcsak azért, mert végre láthatta és beszélhetett vele, hanem azért is, mert a felesége, Maria, José édesanyja is a fellegekben járt, és neki oly jólesett boldognak látni őt.

– Csak elgondolkodtam...

– Ne gondolkodj! Szállj be! Ne várassuk anyádat meg Helenát.

José beült az első utasülésbe, majd becsatolta az övét. A járműben az ismerős illat köszöntötte. Nem holmi bolti illatosító, hanem a megszokott öblítőillat és a birtok porának egyvelege. Igen, határozottan érezte a hátsó ülésre bedobott pokrócból áradó öblítőillatot, és az állatok szagát is... Mintha minden azonnal üdvözölni akarná őt.

Behunyta a szemét, és mélyen beszívta a levegőt.

A bikák...

Igen, a bikák is hiányoztak neki.

Hiába járt matadorképző akadémiára, érett, igazi harci bikával nem igazán találkozott az elmúlt két hónapban. Persze az iskolával elutaztak egy-két farmra, sőt, még viadalra is ellátogattak, de nem állhatott olyan közel az állathoz, mint otthon. Nem figyelhette őket a végtelen csöndbe burkolózva. Nem csodálhatta nagyságukat, és nem engedhette szárnyalni a gondolatait, mert az akadémia által szervezett programokon mindig tanulni kellett, ő pedig néha csak simán létezni szeretett volna, és élvezni az állatok közelségét.

– Érzem az otthon szagát – suttozta.

Az apja megemelte a lábát, majd gyors pillantást vetett a cipője talpára.

– Pedig nem léptem bele a trágyába.

– Jaj, apa!

Mindketten kacarásztak egy darabig, majd Alvaro elkomolyodott.

– Te is hiányoztál nekünk, fiam.

Igen, José is talán ezt akarta mondani, nem pedig azt, hogy otthonillatot érez. És most az egyszer az apja a szavak embere volt, mert kimondta helyette azt, amit érzett.

* * *

A kezdeti jó hangulat és beszélgetés után hosszas csönd állt be. Josénak is sok mondanivalója lett volna, és Alvarónak is, mégsem tudta egyikőjük sem, hogyan kezdjen bele. A férfi azon morfondírozott, szóba hozza-e Rosát, aki ma elutazik a családjával, de végül inkább az iskola felől érdeklődött.

– Milyen az akadémia?

– Remek. Félttem, hogy sokkal fiatalabbak lesznek nálam, de sok a velem egykorú.

– Mintha olyan öreg lennél.

– Tudod, hogy értem.

Akadtt olyan fiú is az iskolában, aki három évvel volt fiatalabb Josénál.

Három év.

Az három év előny.

José mindig erre gondolt. Aztán megváltoztak a dolgok, mert

hetek alatt a legjobbak közé került, és onnantól már nem érdekelték holmi számok, mert úgy vélte, az ő ideje az ő ideje.

Mindennek megvan a maga ideje.

Mindenkinek megvan a maga ideje.

Embernek, bikának egyaránt.

Sikernek, bukásnak, szerelemnek, csalódásnak.

– És? Ügyesek?

– Majdnem mindenki. De a többséget még nem is ismerem. Ők majd évkezdéskor csatlakoznak.

– Barátok?

– Lett egy. Valenciából való, Luisnak hívják. Kábé velem egyidős. Jó fej... – Megköszöri a torkát.

– Csak?

– Nincs csak.

– Mintha nem fejezted volna be a mondatot.

– Csak néha úgy érzem rajta, hogy fél.

Alvaro nem lepődött meg a kijelentésen. Bólogatott, mint aki tökéletesen átérzi mindazt, amit Luis.

– A matador legnagyobb ellensége nem a bika, hanem a félelem.

José összeráncolt homlokkal nézett az apjára, aki a bikákról sokat beszélt, sőt még viadalokról is, de torerókról szinte sosem.

– Majd legyőzi.

Alvaro felhorkantott.

– A harci bikát le lehet győzni. De a félelmet... Nos, nem tudom. Majd idővel elválnak. Persze ettől még lehet belőle matador. Olyan matador, aki bemegy az arénába, végez a bikával, és kész. De nem olyan, aki mögött majd csodálattal

súgnak össze az emberek. Aki olyan közel engedi magához a bikát, amennyire ember csak engedheti... – Alvaro inkább babrálni kezdett a rádióval, mert magán érezte a fia tekintetét.

– Sosem beszéltél még így a *faenákról*.

– Sosem gondoltam, hogy téged jobban érdekel a viadal és mindaz a fizikai és szellemi munka, amit közben a matador végez, mint maga a bika vagy a tenyészet.

Mindketten elszégyellték magukat, hiszen mindketten hibásak voltak ebben. José nem nyilatkozott egyértelműen az álmairól, Alvaro pedig sosem értette, mert nem akarta érteni a jeleket. Most pedig itt ültek egymás mellett, és minden olyan nyilvánvaló volt.

José kinézett a szélvédőn, és rögtön kiszúrta a közeledő fekete autót. A rendszámra siklott a tekintete, ekkor biztossá vált, hogy a Casillas család járműve jön velük szembe. Kissé előrébb dőlt, úgy érezte, a szíve mindjárt kiugrik a helyéről, noha arra számított, hogy a sofőr hajt valahova. Átjárta valami meghatározhatatlan érzés.

Alvaro is észrevette az autót, és akaratlanul is lassított.

José még előrébb dőlt, a válla megfeszült, ahogy nyújtóztatta a nyakát.

Ruben észrevette a vele szemben haladó terepjárót, ami villantott neki egyet üdvözlésképpen. Válaszolt, majd elemelte a lábát a gázpedálról. Ekkor tudatosult benne, hogy a szembejövő kocsiban Alvaro mellett ott ül José is, hiszen a fiú ma érkezett meg a vonattal. Izgalom járta át... Először csak maga miatt. Nem tagadhatta, hogy kíváncsi José sorsának alakulására. Szeretett volna találkozni a fiúval és kifaggatni őt, de erre most nem nyílt

lehetősége, ugyanis az volt a dolga, hogy a lányát távol tartsa tőle.

Kár lett volna tagadni, Ruben úgy örült José érkezésének, mintha a saját fia jött volna haza, annyi különbséggel, hogy nem mutathatta ki az érzelmeit. Sosem akart ő Josénak ártani...

De főhetett amiatt is a feje, hogy Rosa is észrevette a közeledő dzsipet, és megfeszült testtel, merev nyakkal bámulta, kik ülnek benne. A visszapillantóba nézve rájött, hogy Gabriella is szemtanúja mindennek. Különös volt. Minden csak pár másodpercig tartott, de Ruben úgy érezte, hogy megáll az idő. Ahogy a lánya fészkelődött, sóhajtott, izgatottan markolta meg az ülést... Ruben mindent felfogott abból, ami körülötte zajlott, és minden a szerelemre utalt.

Amikor egymás mellé ért a két jármű, sem Rubennek, sem Alvarónak nem futotta az erejéből inteni. Mindketten saját gyermeküket lesték, miként reagál a másik kocsiban ülőre.

José úgy érezte, megáll a szíve.

Rosa...

Mintha ezer éve látta volna utoljára.

Mintha tegnap ölelte volna utoljára...

A keze ökölbe szorult, szinte érezte a lány forró bőrét, és hallotta a sóhaját.

A legszívesebben feltépte volna az ajtót, hogy a másik kocsira vesse magát.

Egy szempillantás...

Rosa számára ennyit jelentett a tekintetük, ami egymásba kapcsolódott. Képt forgatott teste minden pontjában a szerelem és a gyötrelém, ő azonban kifejezéstelen arccal ült, és miután

felfogta, hogy az ott a kocsiban valóban José, mereven előreszegezte a tekintetét. Alig kapott levegőt, az ajka kissé megnyílt, mintha az segítene.

Csak egyvalami zakatolt a fejében.

José.

José itt van...

Itt volt mellette egy karnyújtásnyira, és most egyre csak távolodik.

José itt van Rondában, ő pedig most megy el...

Hát igaz.

Érezte, hogy így van, hogy csak azért mennek nyaralni, mert ő hazajön.

Bár ne látta volna!

Hogy tartsa így a szívét féken?

Szereti. Ugyanúgy szereti, ahogy régen, de már nemcsak a szülei nem engedik, hogy szeresse, hanem ő sem engedheti magának.

Ostoba José!

Minek jött haza?

Az arca, ahogy rám nézett...

Szeret...

Még mindig szeret...

Láttam a szemében...

A szemében, amit egy tizedmásodpercnyit engedtem magamhoz férközni.

Ha nem autóban ült volna, felpattan és szalad, ahogy csak bír. Mindegy lett volna, hova, José felé vagy egyre távolabb tőle, csak felszabadulhasson ez az energia belőle. Csak érje utol a

szívét, ami száguldott időn és téren át, pont úgy, ahogy az anyja mondta. A szerelemnek nem létezik tér és idő, csak a pillanat.

De amit tett...

Ahogy elfordult José tekintetétől, az mindennel szembement. Pofon vágta a szerelem érzését, pont úgy, ahogy José tettei vágták őt pofon. Még egyfajta büszkeség is átjárta azért, hogy valószínűleg fájdalmat okozott a fiúnak.

Hát itt a te Rosád, José.

Látod, mit tettél vele?

* * *

José csak sok másodperc múlva fordult előre. Mindaddig szemmel követte a távolodó fekete autót, míg az el nem tűnt a horizonton. Döbbenet, csalódottság lett rajta úrrá. Az, hogy Rosa nem válaszolt neki, és nem kereste, sejteni engedte, hogy haragszik, de ahogy most ránézett, sokkal többet üzent.

Elveszítettél.

Igen, Rosa tekintete pontosan ezt üzente, és bár próbálta, tényleg próbálta szándékosan félreérteni, ők ketten nagyon is tökéletesen kommunikáltak egyetlen pillantással.

Hirtelen minden olyan fölöslegesnek tűnt. Az, hogy hazajött, hogy egyáltalán elment, hogy vannak álmai, és főképp, hogy azokat megpróbálja valóra váltani. Hogy hitt abban, hogy a szerelem megértő és megbocsátó. Hogy hitt Rosa szívében, és abban, ami kettejük között van.

Sosem engedte, hogy az indulat magával ragadja, ekkor azonban gyűlölt mindent és mindenkit. Igen, még a szüleit is,

akik erre a világra nemzették.

– José? – hasított a levegőbe az apja hangja.

– Igen?

– Jól vagy? – A fiú csak bólintott, próbált mindent kiűzni az agyából és a szívéből. Gondolatokat és érzéseket, amik nélkül sokkal könnyebb lehet egy ember élete. – El akartam mondani, csak nem tudtam, hogy kezdjem el, mert nem tudtam, fontos-e.

– Micsoda?

– Rosa Málagába utazik a szüleivel a szünet hátralévő részében. Csak azután tér haza, miután visszamész.

José azt hitte, hogy a legrosszabb Rosa tekintete volt, de tévedett. A legrosszabbnak a remény elvesztése bizonyult. Eddig abban bízott, hamarosan magyarázatot kap erre az egészre. Most azonban világossá vált, hogy ő sem találkozni, sem beszélni nem fog Rosával.

Alig láthatóan bólintott, ami inkább csak magának szólt.

Hát persze...

Mit várt?

Ruben nem ostoba.

Csüggedése közben már inkább az dühítette, hogy kapott az égtől pár másodpercet. Nem szabadott volna most látnia Rosát, mert ez a pillanat azt is elvette tőle, ami eddig tartotta benne a lelket.

Nincs már Rosám...

– Nincs jelentősége – suttogta.

– Nézd, José...

– Nem akarok erről beszélni. Semmiről...

Alvarót általában nem érzékenyítették el a gyermekei. Főképp

nem José, aki fiúnak született, férfivá érett, és a gyermeket valóban már csak a szülei láthatták benne. Ekkor azonban érezte, ahogy elszorul a torka. A fiú egy perc alatt megfáradt emberré vált, ő pedig nem tudta, hogy valaha elűzheti-e valaki a lelkéből ezt a fáradságot. Sajnálta és szánta. A szíve szakadt bele, és örült, hogy mindennek nem volt szemtanúja Maria.

Nem volt ostoba, tudta, bármit mondana, az semmit sem érne. Vannak helyzetek, amikor a hallgatással segíthetünk a leginkább.

* * *

– Nocsak... – próbált Ruben természetes hangon megszólalni. – Alvaro volt az... – Rosára pislantott, akinek a szeme sem rebbent. Úgy vélte, sokkal átlátszóbb, ha nem teszi szóvá az egyértelműt, így folytatta: – Joséval... – Rosa a sávelválasztó vonalat vizslatta. Úgy tűnt, nincs is jelen igazán. – Tényleg, most jut eszembe, ma jött haza. – Belenézett a visszapillantó tükörbe, látta, hogy Gabriella megcsóválja a fejét, jelezve, hogy hülyeséget beszél.

Persze.

Hiszen a felesége már induláskor felvilágosította, hogy a gyermekük nem ostoba.

Nem tudott mit mondani, Rosa szólalt meg.

– És gondolom, addig marad, míg mi nyaralunk.

– Hát, fogalmam sincs.

– Nem szeretnék vele találkozni!

– Nem? – kérdezett vissza Ruben. – Csak nem bántott téged?

– Bántásnak nevezhető a cserben hagyás?

Gabriella borzasztóan érezte magát. Szerette volna megölelni a lányát, aki ekkor fényévekre volt tőlük.

Ruben a rádióhoz nyúlt, és egy fiatalos csatornára váltott.

– Ez a zene jó lesz?

Rosa az ablak felé fordulva suttogta:

– Tökéletes.

álmgyár

A könyv mágikus eszköz. Az író a bűvész, a toll pedig a varázspálca. A jó bűvész magán tudja tartani a figyelmet, és az olvasó reméli, hogy még sokáig a bűvkörében maradhat.

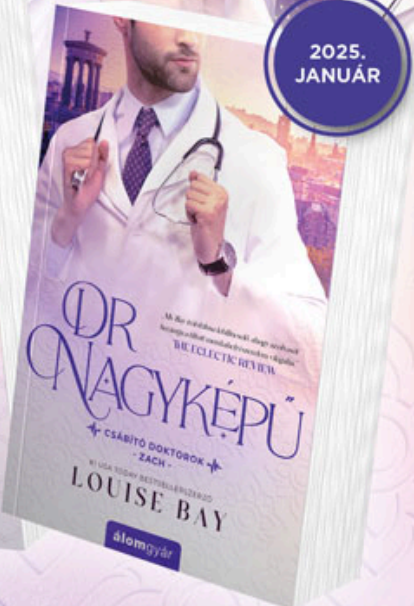
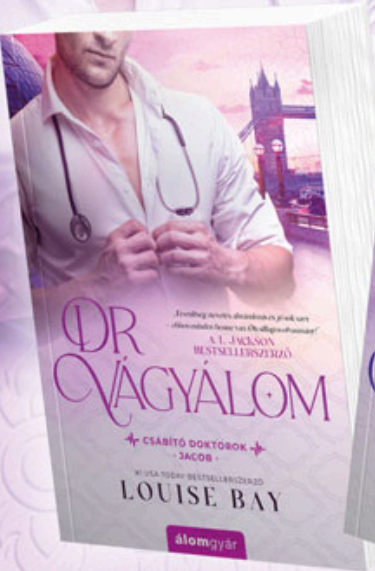
A 2012-ben alapított Álomgyár Kiadó ezeket a bűvészeket keresi. Azokat, akik fantáziájukkal olyan helyekre merészkednek, ahová mások nem képesek. Az ő történeteiket hozzuk el az olvasóknak, Nektek.

Jelentkeznél? Írj nekünk!

konyvetirok@alomgyar.hu

Látogass el hozzánk:

alomgyar.hu

2025. JANUÁR

#1 USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

LOUISE BAY

CSÁBÍTÓ DOKTOROK SOROZAT

A USA Today bestsellerszerző Louise Bay szenvedéllyel teli sorozatában sármos doktorok rabolják el az olvasók szívét.
Te kinek adnád a tiéd?

„Lebilincselő és szexi.”

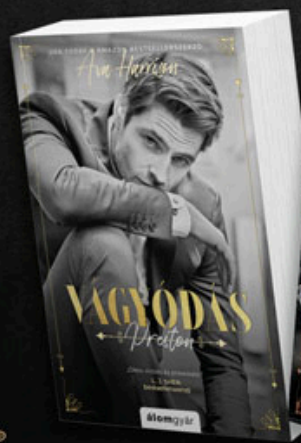
SIMPLY LOVE BOOKS

USA TODAY & AMAZON BESTSELLERSZERZŐ

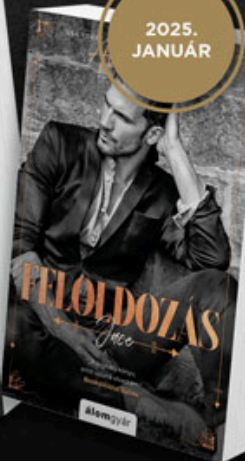
Ava Harrison

MONTGOMERY TESTVÉREK

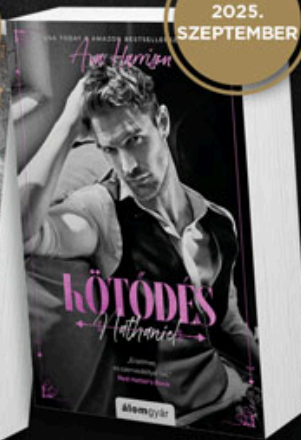
SOROZAT

2025.
JANUÁR

2025.
SZEPTEMBER

A USA Today és Amazon bestsellerszerző Ava Harrison sorozatában megannyi szenvedéllyel teli és izzó pillanatban lehet részünk. Minden oldal olvasásra csábít.

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ
Corinne Michaels

WHITLOCK TESTVÉREK
SOROZAT

Corinne Michaels New York Times bestsellerszerző regénysorozatának férfi főszereplői egy olyan világba csábítanak, ahol a pillanatokat átthítja a kínzóan édes romantika.

A heves érzelmek pedig mindent felperzselnek.
Készen állsz a meglepő fordulatokkal teli kalandra?

USA Today bestsellerszerző

Cora Reilly

A MAFFIA VÉGZETE-SOROZAT

A USA Today bestsellerszerzője, Cora Reilly sorozata egy sötét világba csábít, ahol a szenvedély tüze mindent felemészít.

Készen állsz az édesen perzselő pillanatokra?

„Nagyszerű volt elképzelni
magam a festőib Rómában
ezekkel a csodálatos emberekkel.”
ROBIN LOVES READING

USA Today bestseller
Kerry Fisher

Újrakezdés Olaszországban
SOROZAT

Kerry Fisher USA Today bestsellerszerző az örök városba
csábítja az olvasókat, ahol a Villa Albában mindenki
megérdemel egy második esélyt.

New York Times & USA Today bestsellerszerző

m a x m o n r o e

VÉLETLEN *Vallomás*

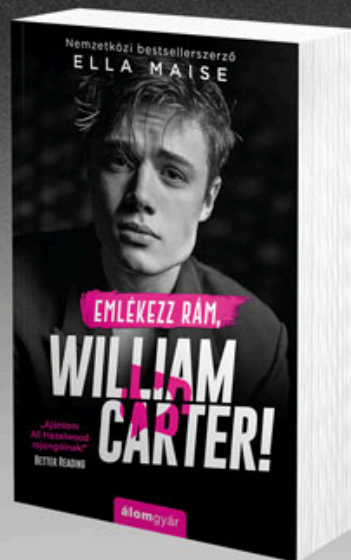
SZERELMI KALANDOK-SOROZAT 1. RÉSZE

Max Monroe, a *New York Times* és a *USA Today* bestsellerszerző-párosa New Yorkba repít minket, ahol Chase és Brooke románca bontakozik ki a szemünk előtt, amely egy olyan e-maillal kezdődik, amit sosem lett volna szabad elküldeni...

Nemzetközi bestsellerszerző
ELLA MAISE

EMLÉKEZZ RÁM,
**WILLIAM
CARTER!**

„Még soha semmire nem vágytam annyira az életemben, mint William érintésére.”

Ella Maise nemzetközi bestsellerszerző romantikus regénye a második esélyről mesél, és arról, hogy a szívnek az ész nem parancsolhat.

HIDASÍ JUDIT

Véletlenül RENDBEN VAN

Néha a véletleneknek
KÖSZÖNHETJÜK A BOLDOGSÁGUNKAT

Hidasi Judit *Kilenc* című regényének bővített, átdolgozott újrakiadása egy olyan utazásra hív, amely lelkünk legmélyére kalauzol bennünket, miközben csodás tájakat és embereket ismerhetünk meg. Készen állsz erre a kalandra?

K. M. HOLMES

ÉJFÉLI NAPSÜTÉS

Mi történik azzal, akinek az álma darabjaira hullik?

K. M. Holmes regénye Izlandra repít minket, ahol egy földöntúli csodavilág vár minket, egy elviselhetetlenül idegesítő, de örülten jóképű férfi kíséretében. Készen állsz a kalandra és arra, hogy új álmokat találj?

Meghan March

Mr. Mount-sorozat

Egy másik történet
a Kísértés-sorozat
világából.

Meghan March perzselően szenvedélyes sorozata, a *Mr. Mount bűnös élete* olyan vágyakat ébreszt az olvasóban, melyekről eddig nem is tudta, hogy léteznek. Az örületesen forró történet lebilincsel, függőséget okoz és szerelembe ejt!